

Un 2010 amb reptes prou atractius

El govern espanyol no ho fa tot bé, per descomptat, però la generalització banal que ho fa tot malament tampoc no és real i potser no s'ha fet una bona transmissió de les propostes

SIXTE MORAL

EL PUNT, 25/01/10

En començar un nou període legislatiu, cal fer una ullada enrere. Si ens basem en les xifres, podríem dir que el grup majoritari ha patit poques derrotes (3%). Però la política va una mica més enllà. S'han aprovat amb àmplies majories lleis importants: la prestació dels 420 euros als desocupats sense subsidi, el nou finançament, la llei de l'audiovisual, la d'immigració, la d'educació sexual i interrupció de l'embaràs, la llei Òmnibus, que adequa una cinquantena de lleis a Europa, i el pressupost del 2010.

Impecable, però en algun moments no se'ns escapa que, fruit d'allò que s'ha anomenat «geometria variable» en els pactes, hi ha hagut la necessitat de variar vots i fer cessions que amb acords estables no s'haurien hagut de fer. Quan s'opta per aquesta estratègia, bona part de l'oposició considera que la seva capacitat d'influir augmenta; si no, s'instalen en l'oposició pura i dura.

Totes dues estratègies són legítimes, però caldria preguntar-se si la del no-pacte és considerada positiva per la ciutadania. Quan es governa, se cerca la centralitat, però això no hauria de ser contradictori, en el cas dels socialistes, amb la recerca d'acords amb les forces d'esquerra, perquè la necessitat de preservar els drets socials només es garantirà

amb polítiques socials avançades progressistes i amb un acord amb el ventall de les esquerres parlamentàries.

La proximitat distorsiona

L'ambient polític a Madrid és certament enrarit, amb tensió, però, en ocasions, llegint la premsa, tens la sensació de no haver estat en el teu lloc. Entre la teva percepció i la que llegeixes hi ha massa distància. La proximitat distorsiona, és veritat, però a vegades la distància també. I em sembla que a tots ens falta la capacitat de trobar la real distància per enfocar amb precisió els temes, per tractar amb una certa objectivitat el que passa i com passa.

El govern no ho fa tot bé, per descomptat, però la generalització banal que ho fa tot malament tampoc no és real. Em sembla que no s'ha fet una bona transmissió de les propostes, i la majoria d'opïnadors professionals pinten un panorama gairebé dantesc, quan la realitat no és ni de bon tros així. Penso, però, que hi ha un altre problema afegit, i és l'actitud del PP, que rebutja qualsevol proposta sense el marge de dubte raonable. La desqualificació permanent i la cridòria estèril han estat el comportament habitual del principal partit de l'oposició, cosa que no passa pràcticament en cap altre país davant la crisi actual.

Aquesta situació de baralla permanent influeix en la percepció de la ciutadania que els polítics i la política esdevenen un problema. No és responsable no fer cap proposta i desqualificar les dels altres sense ni tan sols conèixer-les. L'any 2009 ha estat difícil. La situació ha quedat palesa en les taxes d'atur. Lentament es recupera l'economia, però no l'atur, i s'hauran de pensar noves estructures productives i una redistribució més àmplia de la riquesa en benefici dels més castigats. La

perspectiva d'aquest any 2010 sembla una mica millor. La batalla i objectiu prioritari és la recuperació de llocs de treball. Aconseguir un procés de negociació social, la llei de l'economia sostenible i el seu desenvolupament poden aportar alguns elements en aquest sentit. Així mateix, l'educació com a fonament del canvi productiu està en l'agenda de l'executiu espanyol, i sobretot aconseguir el pacte d'estat que el govern ha ofert. Una bona educació és un fonament sòlid per millorar i canviar models productius i avançar cap a aquells que generin valor afegit.

La presidència europea és sens dubte un repte cabdal, amb aportacions genuïnes, amb una agenda carregada d'accions i amb l'estrena del Tractat de Lisboa com a nou referent. Reptes importants però assolibles amb complicitats suficients i estables.

Però hi ha també esculls. Entre ells, una sentència que dinamiti el contingut de l'Estatut, amb les conseqüències imprevisibles que podria portar si, a més, hi afegim la proximitat de les eleccions catalanes. Tot plegat ens fa pensar en un període mogudet. Però, n'hi algun que no ho sigui?